

عنوان مقاله:

بررسی نقش برنامه‌ریزی مشارکتی در ساماندهی بافتهای فرسوده شهری

محل انتشار:

نخستین کنفرانس ملی جغرافیا و برنامه ریزی شهری و روستایی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

رحیم حیدری چیانه - عضو هیئت علمی گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه تبریز

فریدون بابایی اقدم - عضو هیئت علمی گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه تبریز

بهمن قلیکی میلان - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

امروزه به دلیل افزایش جمعیت شهری و تحولات زندگی شهرنشینی، مساحت بافتهای فرسوده در بیشتر شهرها روبه فزونی است. اینگونه بافتها که زمانی براساس الگوهای شهری و با تاثیر از شرایط اجتماعی- اقتصادی ساکنان و ویژگیهای محیطی به وجود آمدهاند، بر اثر گذشت زمان و تغییر در الگوهای فضایی ساخت و ساز، قابلیت زندگی را از دست دادهاند و دارای مشکلات زیادی از لحاظ شرایط کالبدی، عبور و مرور، اقتصادی و اجتماعی میباشند. به دلیل وسعت بالای بافتهای فرسوده شهری و آسیبپذیر بودن این بافتها، بایستی به اتخاذ سیاستها و تدابیر جدی و سریع مدیریتی در بهسازی و نوسازی اینگونه بافتها اقدام کرد و در صورتی که تدابیر لازم جهت ساماندهی بافتهای فرسوده صورت نگیرد شاهد گسترش بیشتر اینگونه بافتها خواهیم بود. طی سالهای متمادی برای برطرف نمودن این معضلات راهکارهای بسیاری پیشروی مسئولین شهری قرار گرفته است. اما این رویکردها عمدتاً به دلیل نگرشهای صرفاً کالبدی و در نظر نگرفتن خواست ساکنین این بافتها عمدتاً با شکست مواجه شدند. یکی از راهکارهایی که در این زمینه میتوان اتخاذ کرد، استفاده از رویکرد برنامه‌ریزی مشارکتی با تکیه بر اهرمهای مردمی و شریک نمودن آنان در فرآیند برنامه‌ریزی میباشد. پژوهش حاضر با رویکرد توصیفی به بررسی برنامه‌ریزی مشارکتی و نقش و اهمیت آن در ساماندهی بافتهای فرسوده شهری می‌پردازد. همچنین ویژگیها و شاخصهای تشخیص و تعیین بافتهای فرسوده نیز مورد بررسی قرار گرفته است.

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی مشارکتی، ساماندهی، بافت فرسوده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/926313>

